

Դանիելի գիրքը — Թիվ երեսունմեկ

Ամերիկայի նախագահությանը. Դանիելի մեկնաբանության
նշանակությունն այսօր

Jeff Pippenger
2023-12-26

Պատի վրա գրվածը և Դանիելի մեկնությունը Բելշագարին ներկայացնում են Միացյալ Նահանգների թե՛ ուրացող Հանրապետական եղջյուրի, թե՛ ուրացող բողոքական եղջյուրի դեմ ուղղված վերջնական դատավճիռը: Թե՛ Միացյալ Նահանգների հիմնադիր հայրերի, թե՛ ադվենտիզմի պիոներների սկզբնական պատմությունը հստակորեն արձանագրված է, սակայն դրանցում պարունակվող դասերն ու նախագուշացումները «չորս սերունդ» շարունակ մի կողմ են դրվել: Բելշագարը կատարելապես ներկայացնում է այս ճշմարտությունը:

Անհրաժեշտ չէ ժամանակի մի ճշգրիտ ժամանակահատված սահմանել՝ որոշելու համար, թե սերունդը ինչ է իրենից ներկայացնում, որովհետև Աստծո Խոսքը երբեք չի խափանվում, և այն հստակ ասում է, որ չորրորդ սերնդի ժամանակ է, երբ Աստված փակում է Իր հայտնված կամքի դեմ ապստամբած ազգերի գրքերը:

Եվ Աստված ասաց այս բոլոր խոսքերը՝ ասելով. «Ես եմ Տերը՝ քո Աստվածը, որ քեզ դուրս բերեցի Եգիպտոսի երկրից՝ ծառայության տնից: Ինձնից բացի ուրիշ աստվածներ չունենաս: Քեզ համար կուռք չշինես, ոչ էլ որևէ պատկերի նմանություն այն ամենի, ինչ վերևում՝ երկնքում է, կամ ներքևում՝ երկրի վրա, կամ երկրի տակ՝ ջրերի մեջ: Նրանց առջև չխոնարհվես և նրանց չծառայես, որովհետև Ես՝ Տերս՝ քո Աստվածը, նախանձախնդիր Աստված եմ, որ հայրերի անօրենությունը պատժում եմ որդիների վրա մինչև երրորդ և չորրորդ սերունդը նրանց, որ ատում են Ինձ, և ողորմություն եմ անում հազարավորների՝ նրանց, որ սիրում են Ինձ և պահում Իմ պատվիրանները»: Ելք 20:1.

Վերջին սերնդում, և հետևաբար հին Իսրայելի մարգարեական «չորրորդ սերնդում», թե՛ Հովհաննես Մկրտիչը, թե՛ Քրիստոսը այդ սերունդը բնորոշեցին որպես իժերի սերունդ:

Օձերի ծնունդ, ինչպե՞ս կարող էք, լինելով չար, բարի բաներ խոսել. որովհետև սրտի առատությունից է, որ բերանը խոսում է: Բարի մարդը սրտի բարի գանձից բարի բաներ է հանում, իսկ չար մարդը չար գանձից չար բաներ է հանում: Բայց ասում եմ ձեզ, որ ամեն դատարկ խոսքի համար, որ մարդիկ կխոսեն, պատասխան պիտի տան դատաստանի օրը: Որովհետև քո խոսքերով պիտի արդարացվես, և քո խոսքերով պիտի դատապարտվես: Մատթեոս 12:34-37:

Երկրի գազանի վերջին սերնդում այն խոսում է վիշապի պես (իժի պես): 1863 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը Հանրապետական եղջյուրը շեղվել է Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությունից: Այն օրհնությունները, որ Աստված շնորհեց ազգին, քաղաքացիների և առաջնորդների սրտերը հեռացրին այն

պատասխանատվությունից, որով նրանք պարտավոր էին պաշտպանել այն սկզբունքները, որոնք ծնեցին այն հարստությունն ու բարեկեցությունը, որոնց վայելքին նրանք հասել էին, և նրանք մոռացան այն դրդապատճառը, որն առաջնորդել էր հիմնադիր հայրերին՝ կազմելու այն սուրբ փաստաթուղթը, որը ծնեց այն հարստությունն ու բարեկեցությունը, որոնց նրանք հետագայում թույլ տվեցին գայթակղեցնել իրենց: Նրանք ոչ միայն մոռացան այդ սուրբ փաստաթղթի նպատակը, այլև մոռացան իրենց պատասխանատվությունը՝ պահպանելու այդ փաստաթղթի մեջ ամփոփված սկզբունքները:

1863 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը ճշմարիտ բողոքական եղջուրը (Ադվենտիզմը) շեղվել է այն հիմնարար ճշմարտություններից, որոնք Աստված հաստատեց Ուիլյամ Միլլերի ծառայության միջոցով: Այն օրհնությունները, որ Աստված շնորհեց Ադվենտիզմին, քաղաքացիների և առաջնորդների սրտերը հեռացրին այն պատասխանատվությունից, որով նրանք պարտավոր էին պաշտպանել այն սկզբունքները, որոնք ծնունդ էին տվել այն հոգևոր հարստությանը, որից նրանք սկսել էին վայելել, և նրանք մոռացան ռահվիրաների նպատակը՝ ձևավորելու այն լուրը, որ ներկայացված էր երկու սուրբ քարտեզների վրա, և որը նախատեսված էր հաստատելու այն մարգարեական հարստությունը, որը նրանք պետք է պահպանեին և հռչակեին:

Երբ Տերը Սինա լեռան մոտ ուխտի մեջ մտավ հին Իսրայելի հետ, Նա տվեց երկու սուրբ տախտակներ, որոնք պարունակում էին Իր տասը օրենքները և որոնք պետք է լինեին Իր ու Իր ժողովրդի ուխտային հարաբերության խորհրդանիշը: Երբ Նա հաստատեց տարեկան տոները, հրամայեց, որ Պենտեկոստեին պետք է լինի երկու հացի ընծայաբերում, որոնք պետք է վեր բարձրացվեին: Երկու հացերի շարժական ընծան սրբարանի ծառայության մեջ միակ ընծան էր, որի պատրաստության մեջ պետք է խմոր ներառվեր (մարդկային մեղքի, չարամտության, ամբարշտության և կեղծավորության խորհրդանիշ):

Ձեր պարծեցումը բարի չէ: Չգիտե՞ք, որ մի փոքր խմորը ամբողջ զանգվածն է խմորում: Արդ, դուրս մաքրեցե՞ք հին խմորը, որպեսզի նոր զանգված լինեք, ինչպես որ անխմոր եք. որովհետև Քրիստոսը՝ մեր Ջատիկը, մորթվեց մեզ համար: Ուստի տոնը պահենք ոչ թե հին խմորով, ոչ էլ չարության և ամբարշտության խմորով, այլ անկեղծության և ճշմարտության անխմոր հացով: Ա Կորնթացիս 5:6-8.

Այդ ընթացքում, երբ անհամար բազմություն էր հավաքվել, այնքան որ մարդիկ ոտնակոխ էին անում միմյանց, Նա նախ և առաջ սկսեց ասել Իր աշակերտներին. «Ձգո՛ւյ՛շ եղեք փարիսեցիների թթխմորից, որ կեղծավորությունն է»: Դուկաս 12:1.

Չոհաբերվող ճոճման ընծայի պես վեր բարձրացվող երկու ճոճման հացերը մեկ հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշի խորհրդանիշն էին, որոնք, թեև մեղավորներ էին, Աստծո գործությամբ իրենց միջից հեռացրել էին չարության, ամբարշտության և կեղծավորության խմորը: Հացերի մեջ եղած խմորը ներկայացնում էր մարդկանց (մեղավորների), որոնք մեղքը հաղթահարել էին մաքրագործման այն ընթացքի միջոցով, որը ներկայացված է որպես Մաղաքիա մարգարեի գրքի երրորդ գլխում ուխտի պատգամաբերի հնոցի կրակով «թխվելը»: Հացերը նաև ներկայացնում էին

«երկնքի հացը», որովհետև, երբ մատուցվում էին, պետք է ճոճման ընծայի պես վեր բարձրացվեին դեպի երկինք:

Հոգեգալստին, երբ հասավ Հոգեգալստյան տոնին տարիներ շարունակ մատուցվող երկու հացերի նախապատկերացման կատարման ժամանակը, Քրիստոսի աշակերտները սկսեցին մի ուրիշ խումբ (երկրորդ հացը) հեթանոսական աշխարհից դուրս կանչելու գործը: Այդ ժամանակ պիտի լինեին երկու հաց, որոնք երկուսն էլ մաքրված էին մեղքից (թթխմորից):

Տասը պատվիրանների երկու տախտակները դարձան հին Իսրայելի ուխտային հարաբերության խորհրդանիշը, իսկ երեքացվող երկու հացերը ներկայացնում են վաղ քրիստոնեական եկեղեցու հետ եղած ուխտային հարաբերությունը: Երկրային գազանի պատմության սկզբում Ամբակումի երկու սուրբ տախտակները տրվեցին որպես ժամանակակից Իսրայելի՝ ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի ուխտային հարաբերության խորհրդանիշ, ինչպես որ սուրբ Սահմանադրությունը տրվեց Հանրապետական եղջյուրին: Այժմ Տերը կանչում է հարյուր քառասունչորս հազարին, որ կանգնեն որպես հզոր բանակ, և երբ նրանք դա անեն, նրանք պիտի բարձրացվեն որպես երեքացվող ընծա (դրոշ), երբ նետվեն յոթնապատիկ ավելի տաքացրած հնոցի մեջ:

Այդ դրոշը ներկայացնում է Տասը պատվիրանների օրենքը. այն նաև ներկայացնում է նրանց, ովքեր բոցավառ հնոցի մեջ ընթանում են՝ իրենց կողքին ունենալով Կենդանի Երկնային Հացը, ինչպես նաև նրանց, ովքեր պահում են Ամբակումի երկու սուրբ տախտակների վրա խորհրդանշված հիմնարար վարդապետությունները: Այդ խորհրդանիշները բոլորն էլ ներկայացված են Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաների մեջ:

Բաղշասարի դատաստանը ներկայացնում է վկայությունը երկրի գազանի երկու եղջյուրների դեմ: Այդ դատաստանի ժամանակ կար մեկ կին (եկեղեցի), որ հասկանում էր, թե թագավորության մեջ միակ մարդը, որ կարող էր ճանաչել և մեկնաբանել ձեռագրությունը, Դանիելն էր:

Եվ ես լսել եմ քո մասին, թե դու կարող ես մեկնություններ անել և լուծել դժվարությունները. արդ, եթե կարողանաս կարդալ այդ գրությունը և ինձ հայտնել դրա մեկնությունը, կարմիր պատմուճանով պիտի զգեստավորվես, ոսկե շղթա պիտի ունենաս քո պարանոցի վրա, և թագավորության մեջ երրորդ իշխանը պիտի լինես: Այն ժամանակ Դանիելը պատասխանեց և ասաց թագավորի առաջ. Թող քո պարզները քեզ լինեն, և քո վարձատրությունները տուր ուրիշին. սակայն ես կկարդամ գրությունը թագավորի համար և նրան կհայտնեմ դրա մեկնությունը:

Ո՛վ թագաւոր, Բարձրեալ Աստուած քո հայր Նաբուգոդոնոսորին տուեց թագաւորութիւն, մեծութիւն, փառք եւ պատիւ. Եւ այն մեծութեան համար, որ տուել էր նրան, բոլոր ժողովուրդները, ազգերն ու լեզուները դողում եւ վախենում էին նրա առաջ. ում կամենում էր՝ սպանում էր, եւ ում կամենում էր՝ կենդանի էր պահում. ում կամենում էր՝ բարձրացնում էր, եւ ում կամենում էր՝ խոնարհեցնում էր: Բայց երբ նրա սիրտը հպարտացաւ, եւ նրա միտքը կարծրացաւ ամբարտաւանութեան մեջ,

նա հեռացուեց իր թագաւորական աթոռից, եւ նրանից վերցրին նրա փառքը: Եւ նա քշուեց մարդկանց որդիներից, եւ նրա սիրտը նմանուեց գազանների սրտին, եւ նրա բնակութիւնը վայրի էշերի հետ էր. նրան խոտ էին տալիս ուտելու՝ եզների պէս, եւ նրա մարմինը թրջուում էր երկնքի ցողից, մինչեւ որ ճանաչեց, թէ Բարձրեալ Աստուած է տիրում մարդկանց թագաւորութեան վրայ, եւ նրա վրայ նշանակում է ում որ կամենայ:

Եվ դու, նրա որդի՝ Բաղտասար, չխոնարհեցրիր քո սիրտը, թէն այս ամենը գիտեիր. այլ բարձրացար երկնքի Տիրոջ դէմ, և նրա տան անոթները բերեցին քո առաջ, ու դու, քո մեծամեծները, քո կանայք և քո հարճերը գինի խմեցիք դրանցով. և դու գովեցիր արծաթի, ոսկու, պղնձի, երկաթի, փայտի և քարի աստվածներին, որոնք ոչ տեսնում են, ոչ լսում, ոչ էլ գիտեն. իսկ այն Աստծուն, որի ձեռքում է քո շունչը, և որինն են քո բոլոր ճանապարհները, չփառավորեցիր: Այն ժամանակ նրանից ուղարկվեց ձեռքի մասը, և գրվեց այս գրությունը: Եվ սա է այն գրությունը, որ գրվեց. ՄԵՆԵ, ՄԵՆԵ, ՏԵԿԵԼ, ՌԻՓԱՐՄԻՆ: Սա է խոսքի մեկնությունը. ՄԵՆԵ՝ Աստված հաշվել է քո թագաւորությունը և վերջացրել այն: ՏԵԿԵԼ՝ դու կշռվել ես կշեռքներով և պակաս գտնվել: ՊԵՐԵՄ՝ քո թագաւորությունը բաժանվել է և տրվել Մարերին ու Պարսիկներին:

Այն ժամանակ Բելշասարը հրամայեց, և Դանիելին ծիրանի հագցրին, նրա պարանոցին ոսկե շղթա դրեցին, և նրա մասին հռչակեցին, որ նա թագաւորության մեջ երրորդ իշխանը պիտի լինի: Այդ նույն գիշեր քաղղեացիների թագաւոր Բելշասարը սպանվեց: Եվ մարացի Դարեհը տիրեց թագաւորությանը՝ մոտ վաթսուներկու տարեկան լինելով: Դանիել 5:16-31.

Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի հաստատման ժամանակ անօրեննության բաժակը և փորձառության ժամանակի բաժակը լիքը կլինեն՝ ազգի, ու հավատարաց Հանրապետական եղջյուրի և հավատարաց բողոքական եղջյուրի համար, որովհետև Աստված «համարած» կլինի «թագաւորությունը և վերջ տված նրան» (վեցերորդին): Երկու եղջյուրներն էլ, և ազգը, «կշռված կլինեն կշեռքներով» (սրբաբանում տեղի ունեցող դատաստանի) և «պակաս գտնված»: Այնուհետև Միացյալ Նահանգները «բաժանված» կլինի, քանի որ քաղաքացիական պատերազմ և բռնակալություն կհետևեն, և ապա կտրվի Աստվածաշնչյան մարգարեության յոթերորդ և ութերորդ թագաւորություններին:

Ամորիացիների վերաբերյալ Տերն ասաց. «Չորրորդ սերնդում նրանք կրկին այստեղ պիտի գան, որովհետև Ամորիացիների անօրեննությունը դեռևս լիացած չէ»: Թէն այս ազգը աչքի էր ընկնում իր կռապաշտությամբ և ապականությամբ, այն դեռևս չէր լցրել իր անօրեննության բաժակը, և Աստված հրաման չէր տալու նրա լիակատար բնաջնջման համար: Ժողովուրդը պիտի տեսներ աստվածային գործության հայտնությունը հստակ կերպով, որպէսզի աններելի մնար: Գթառատ Արարիչը կամենում էր համբերել նրանց անօրեննությանը մինչև չորրորդ սերունդը: Ապա, եթէ դեպի լավը ոչ մի փոփոխություն չերևար, Նրա դատաստանները պիտի իջնէին նրանց վրա:

«Անսխալ ճշգրտությամբ Անսահմանյալը դեռևս հաշիվ է պահում բոլոր ազգերի հետ: Քանի դեռ Նրա ողորմությունը, ապաշխարության կոչերով, առաջարկվում է, այս հաշիվը բաց կմնա. բայց երբ թվերը հասնեն այն որոշ չափին, որ Աստված սահմանել է, Նրա բարկության ծառայությունը սկսվում է: Հաշիվը փակվում է: Աստվածային համբերությունը դադարում է: Այլևս նրանց օգտին ողորմության միջնորդություն չկա:»

«Մարգարեն, դարերի խորքը դիտելով, իր տեսիլքի առջև ուներ այս ժամանակը: Այս դարի ազգերը եղել են աննախադեպ ողորմությունների ընդունողներ: Երկնքի օրհնություններից ընտրյալագույնները տրվել են նրանց, բայց նրանց դեմ գրված են աճող հպարտություն, ազահություն, կռապաշտություն, Աստծո հանդեպ արհամարհանք և ստոր անշնորհակալություն: Նրանք արագորեն փակում են իրենց հաշիվը Աստծո հետ»:

«Սակայն այն, ինչ ինձ դող է պատճառում, այն փաստն է, որ նրանք, ովքեր ունեցել են առավել մեծ լույս և առավելություններ, աղտոտվել են տիրող անօրենությամբ: Իրենց շուրջ եղող անարդարների ազդեցության տակ շատերը, նույնիսկ նրանցից, ովքեր դավանում են ճշմարտությունը, սառել են և չարի գորեղ հոսանքով տարվում են: Ճշմարիտ բարեպաշտության և սրբության վրա թափվող համընդհանուր արհամարհանքը պատճառ է դառնում, որ նրանք, ովքեր սերտորեն չեն միանում Աստծուն, կորցնեն Նրա օրենքի հանդեպ իրենց երկյուղածությունը: Եթե նրանք հետևեին լույսին և սրտանց հնազանդվեին ճշմարտությանը, այս սուրբ օրենքը նրանց նույնիսկ առավել թանկ կթվար, երբ այսպես արհամարհվում և մի կողմ է դրվում: Քանի որ Աստծո օրենքի հանդեպ անհարգալից վերաբերմունքը առավել ակնհայտ է դառնում, դրա պահապանների և աշխարհի միջև սահմանագիծն ավելի հստակ է դառնում: Աստվածային պատվիրանների հանդեպ սերը մի դասի մեջ աճում է այն չափով, որքան մյուս դասի մեջ աճում է դրանց հանդեպ արհամարհանքը»:

«Ճգնաժամը արագորեն մոտենում է: Արագորեն աճող թվերը ցույց են տալիս, որ Աստծո այցելության ժամանակը գրեթե հասել է: Թեև Նա դժկամ է պատժելու, այնուամենայնիվ պիտի պատժի, և այն էլ շուտով: Նրանք, ովքեր քայլում են լույսի մեջ, պիտի տեսնեն մոտեցող վտանգի նշանները, բայց չպետք է նստեն խաղաղ, անտարբեր սպասումով՝ սպասելով կործանմանը և իրենց մխիթարելով այն հավատով, թե Աստված այցելության օրը պիտի պատսպարի Իր ժողովրդին: Ամենևին ոչ: Նրանք պետք է գիտակցեն, որ իրենց պարտքն է ջանասիրաբար աշխատել՝ ուրիշներին փրկելու համար, ամուր հավատով Աստծուն նայելով օգնության համար: «Արդարի ներգործուն ջերմեռանդ աղոթքը շատ բան կարող է»:

«Աստվածապաշտության խմորը իր գորությունն ամբողջովին չի կորցրել: Այն ժամանակ, երբ եկեղեցու վտանգն ու ընկճվածությունը առավել մեծ են, այն փոքրաթիվ խումբը, որ կանգնած է լույսի մեջ, պիտի հառաչի և ողբա այն պղծությունների համար, որ կատարվում են երկրում: Սակայն առավել ևս նրանց աղոթքները պիտի բարձրանան հանուն եկեղեցու, որովհետև նրա անդամները վարվում են աշխարհի կերպով:»

«Այս հավատարիմ քչերի ջերմեռանդ աղոթքները զուր չեն լինի: Երբ Տերը դուրս գա որպես վրիժառու, Նա նաև կգա որպես պաշտպան բոլոր նրանց համար, ովքեր հավատը պահել են իր մաքրության մեջ և իրենց անարատ պահել աշխարհից: Հենց այս ժամանակ է, որ Աստված խոստացել է վրեժ լուծել Իր ընտրյալների համար, որոնք գիշեր-ցերեկ աղաղակում են առ Նրան, թեև Նա երկար համբերում է նրանց հանդեպ:»

«Հրամանը սա է. “Անցի՛ր քաղաքի միջով, Երուսաղեմի միջով, և նշա՛ն դիր այն մարդկանց ճակատներին, որոնք հառաչում և աղաղակում են այն բոլոր գարշելիքների համար, որ կատարվում են նրա մեջ”: Այս հառաչող և աղաղակող մարդիկ կյանքի խոսքերն էին հռչակում. նրանք հանդիմանել, խրատել և աղաչել էին: Ոմանք, որ անարգում էին Աստծուն, ապաշխարեցին և խոնարհեցրին իրենց սրտերը Նրա առաջ: Բայց Տիրոջ փառքը հեռացել էր Իսրայելից. թեև շատերը դեռ շարունակում էին կրոնի ձևերը, Նրա գործությունն ու ներկայությունը պակասում էին»: Վկայություններ, հատոր 5, 208–210:

Նրանք, ովքեր ներկայացված են Դանիելով, երբ նա կանգնած էր Բաղշասարի առաջ, և ովքեր գիտեն «Ապագան Ամերիկայի համար», այն ժամանակ կընդունեն Դանիելի «կարմիր պատմուճանը», «ոսկյա վզնոցը» և կհռչակվեն որպես «թագավորության մեջ երրորդ իշխանը»: Կարմիրը առաջնեկի նշանն ու գույնն է, որոնց տրվում է Հոր ժառանգության կրկնակի բաժինը, և որոնք կազմում են հարյուր քառասունչորս հազարը:

Սրանք են նրանք, որ կանանց հետ չպղծվեցին, որովհետև կուսաններ են: Սրանք են նրանք, որ Գառնուկի հետևից գնում են, ուր էլ որ Նա գնա: Սրանք գնվեցին մարդկանց միջից՝ որպես առաջին պտուղներ Աստծուն և Գառնուկին: Հայտնություն 14:4.

Որպես նշան բարձրացված երկու հացերից անդրանիկն է (առաջին պտուղները), որի ձեռքի վրա կարմիր թել է դրված:

Եվ եղավ, երբ նա երկունքի ցավերի մեջ էր, որ մեկը դուրս հանեց իր ձեռքը. և մանկաբարձը վերցրեց ու կարմիր թել կապեց նրա ձեռքին՝ ասելով. «Սա առաջինը դուրս եկավ»: Եվ եղավ, երբ նա հետ քաշեց իր ձեռքը, ահա՛, նրա եղբայրը դուրս եկավ. և նա ասաց. «Ինչպե՞ս ճեղքեցիր ճանապարհդ: Այս ճեղքումը քեզ վրա լինի»: Դրա համար էլ նրա անունը Փարես կոչվեց: Իսկ հետո դուրս եկավ նրա եղբայրը, որի ձեռքին կարմիր թելն էր, և նրա անունը Ջարա կոչվեց: Ծննդոց 38:28–30:

«Կարմիրի» առաջին հիշատակությունը Սուրբ Գրքերում այն ժամանակ է, երբ «Ջարահը», որ առաջնեկն էր և որի անունը նշանակում է «ծագող լույս», առաջինը դուրս եկավ այն երկվորյակներից, որոնց հայրն էր Հուդան: Մայրը՝ Թամարը (որ պոռնկություն էր արել), Հուդայի մահացած, ամբարիշտ որդու կինն էր: Ջարահը՝ «ծագող լույսը», Հուդայի ցեղից էր և նրա ձեռքին կարմիր թել կար: «Փարես» նշանակում է ճեղքել դուրս գալ, և նա ներկայացնում է նրանց, ովքեր խզվում են պապականությունից և Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ դուրս են գալիս Բաբելոնից:

«Կարմիր գիծը» նաև այն նշանն էր, որ պահպանեց Երիթրովի պոռնիկին, երբ Երիթրով քաղաքը կործանվեց:

Ահա, երբ մենք գանք այդ երկիրը, կարմիր թելի այս լարը պիտի կապես այն պատուհանից, որով մեզ իջեցրիր. և քո հորը, քո մորը, քո եղբայրներին ու քո հոր ամբողջ ընտանիքը քեզ մոտ՝ տունը պիտի հավաքես: Եվ կլինի, որ ով քո տան դռներից դուրս գա փողոց, նրա արյունը իր գլխին կլինի, իսկ մենք անմեղ կլինենք. և ով քեզ հետ տանը լինի, նրա արյունը մեր գլխին կլինի, եթե որևէ ձեռք նրա վրա լինի: Բայց եթե այս մեր գործը հայտնես, այն ժամանակ ազատված կլինենք քո այն երդումից, որով մեզ երդվեցիր: Եվ նա ասաց. «Ձեր խոսքերի համաձայն՝ այդպես լինի»: Եվ նա նրանց արձակեց, և նրանք գնացին. և նա կարմիր լարը կապեց պատուհանից: Հեսու 2:18–21.

Դանիելի կարմիր հանդերձը ցույց է տալիս, որ նա այդ պահին ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարը՝ բարձրացվող երկու շարժընձայական հացերից առաջինը: Որպես հացեր՝ նրանք ներկայացնում են Երկնքի Հացը, Ով խաչելության գնալու Իր ճանապարհին ընդհանուր դահլիճում կարմիր պատմուճան հագցվեց: Բաղդասարի խնջույքի դահլիճում, որը նախապատկերում էր այն ընդհանուր դահլիճը, որտեղ Հիսուսին կարմիր պատմուճան հագցվեց, այն տրվում է նրանց, ովքեր հասկանում են «Future for America»-ում հենց առջևում կանգնած ճգնաժամը:

Այն ժամանակ կառավարչի զինվորները Հիսուսին տարան պալատի դահլիճը և նրա մոտ հավաքեցին զինվորների ամբողջ զունդը: Եվ նրան մերկացրին ու նրա վրա կարմիր պատմուճան հագցրին: Մատթեոս 27:27, 28.

Դանիելով ներկայացվածներին տրված հանդերձը Քրիստոսի արդարության սպիտակ հանդերձն է:

Ուրախանանք և ցնծանք և փառք տանք Նրան, որովհետև Գառան հարսանիքը եկավ, և Նրա կինը պատրաստեց իրեն: Եվ նրան տրվեց, որ հագնվի մաքուր և սպիտակ բեհեզով, որովհետև բեհեզը սրբերի արդարությունն է: Հայտնություն 19:7, 8.

Դանիելի կերպարանքով ներկայացվածներին տրված պատմուճանը և կարմիր է, և սպիտակ, որովհետև նրանց պատմուճանները լվացվել են թափչի օձառով՝ Մաղաքիա մարգարեի գրքի երրորդ գլխի այն թափչի կողմից, երբ նա մաքրում է Ղևիի որդիներին:

Բայց ո՞վ կկարողանա դիմանալ նրա գալստյան օրվան, և ո՞վ կկանգնի, երբ նա հայտնվի. որովհետև նա նման է զտողի կրակին և լվացարարների օձառին. Եվ նա կնստի որպես արծաթ զտող և մաքրող, և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու պիտի գտի նրանց ոսկու և արծաթի պես, որպեսզի նրանք Տիրոջը մատուցեն ընծա արդարությամբ: Մաղաքիա 3:2, 3.

Պատմուճանը սպիտակ է, բայց միայն այն պատճառով, որ այն լվացվել է Գառան կարմիր արյան մեջ:

Եվ Հիսուս Քրիստոսից, որ է հավատարիմ վկան, և մեռելներից անդրանիկ ծնվածը, և երկրի թագավորների իշխանը: Նրան, որ սիրեց մեզ և Իր արյունով լվաց մեզ մեր մեղքերից, և մեզ արեց թագավորներ ու քահանաներ Աստծու և Իր Հոր համար, Նրան փա՛ռք և տիրություն հավիտյանս հավիտենից: Ամեն: Հայտնություն 1:5, 6.

Ոսկե շղթայի առաջին հիշատակությունը այն է, երբ Հովսեփը նշանակվում է Եգիպտոսի առաջնորդության:

Եվ փարավոնն ասաց Հովսեփին. «Ահա քեզ նշանակեցի ամբողջ Եգիպտոսի երկրի վրա»: Եվ փարավոնն իր ձեռքից հանեց իր մատանին և դրեց Հովսեփի ձեռքին, և նրան հագցրեց բարակ կտավե զգեստներ, և նրա պարանոցին ոսկե շղթա դրեց. և նրան իր ունեցած երկրորդ կառքով զբոսցրեց, և նրա առաջ աղաղակում էին. «Ծունկի՛ եկեք»: Եվ նրան իշխան դարձրեց ամբողջ Եգիպտոսի երկրի վրա: Եվ փարավոնն իր ձեռքից հանեց իր մատանին և դրեց Հովսեփի ձեռքին, և նրան հագցրեց բարակ կտավե զգեստներ, և նրա պարանոցին ոսկե շղթա դրեց: Ծննդոց 41:41–43:

Պատճառը, որ Հովսեփը փարավոնի կողմից նշանակվեց Եգիպտոսի վրա իշխող, այն էր, որ Հովսեփը կարողանում էր մեկնաբանել փարավոնի՝ «յոթ ժամանակների» մասին երազը՝ «արևելյան քամու» կործանարար հարվածի հետ առնչությամբ:

Եվ Փարավոնը Հովսեփին ասաց. «Իմ երազում, ահա, ես կանգնած էի գետի ափին. Եվ, ահա, գետից դուրս եկան յոթ կով՝ մարմնեղ և գեղեցիկ տեսքով, և արածում էին եղեգնուտում. Եվ, ահա, նրանցից հետո դուրս եկան ուրիշ յոթ կով՝ աղքատ, շատ տգեղ տեսքով և նիհար մարմնով, որոնց նման վատը ես երբեք չէի տեսել ամբողջ Եգիպտոսի երկրում. Եվ նիհար ու տգեղ տեսքով կովերը կերան առաջին յոթ մարմնեղ կովերին. Եվ երբ կերել էին նրանց, չէր երևում, թե կերել էին նրանց, այլ դեռ նույնքան տգեղ տեսքով էին, ինչպես սկզբում: Եվ ես արթնացա: Եվ ես իմ երազում տեսա, և, ահա, մեկ ցողունի վրա ելան յոթ հասկեր՝ լի և լավ. Եվ, ահա, նրանցից հետո դուրս եկան յոթ հասկեր՝ չորացած, բարակ և արևելյան քամուց խանձված. Եվ բարակ հասկերը կուլ տվեցին յոթ լավ հասկերը. և ես այս պատմեցի մոգերին, բայց ոչ ոք չկար, որ ինձ հայտներ դրա նշանակությունը»: Եվ Հովսեփը Փարավոնին ասաց. «Փարավոնի երազը մեկ է. Աստված Փարավոնին ցույց է տվել, թե ինչ է պատրաստվում անել»: Ծննդոց 41:17–25.

Հովսեփը փարավոնի երազը մեկնեց «գիծ առ գիծ» սկզբունքով, որովհետև նախ փարավոնին տեղեկացրեց, որ երկու երազները մեկ են: Այնուհետև նա մեկնեց «յոթ» բառը, որը որպես խորհրդանիշ կապված էր «կովերի» և «հասկերի» հետ: Տվյալ հաստատվում «յոթ» բառը նույն բառն է, որ Ղևտական քսանվեցում թարգմանված է որպես «յոթ անգամներ»: Հովսեփը «յոթ»-ը մեկնեց որպես յոթ տարիների, այսինքն՝ երկու հազար հինգ հարյուր քսան օրերի խորհրդանիշ: Հովսեփն ու Դանիելը երկուսն էլ մեկնաբանում էին Ղևտական քսանվեցի «յոթ անգամների» մի խորհրդանիշ:

Փարավոնի երազում սովը առաջանում էր հասկերի՝ «արևելյան քամուց խորշակված» լինելու պատճառով: Տող առ տող, ինչպես Հովսեփն է ուղղակիորեն գործածում, «արևելյան քամին» մատնանշում է, որ հենց իսլամն է առաջ բերում սովի

Ժամանակաշրջանն ու տնտեսական կործանումը, որ սկսվում է այն ժամանակ, երբ Հովսեփին և Դանիելին տրվում է ոսկե պարանոցաշղթան, որը ներկայացնում է դրոշի բարձրացումը աշխարհին (Հովսեփի Եգիպտոսին) և Աստծո մյուս հոտը (Դանիելի) Բաբելոնից դուրս կանչելը:

Միացյալ Նահանգների երկու եղջյուրները ներկայացված են Աստվածաշնչյան մարգարեության այն բոլոր իշխանություններով, որոնք ներկայացված են որպես երկու ազգեր: Սա պիտի ներառի Ֆրանսիան, որը մարգարեականորեն բաղկացած է Սոդոմից և Եգիպտոսից, ինչպես նաև Իսրայելից, որը բաղկացած էր հյուսիսային և հարավային թագավորություններից, և նաև Մարա-Պարսկական կայսրությունից: Մարա-Պարսկաստանի երկու եղջյուրները Դանիելի ութերորդ գլխում ցույց են տալիս, որ թագավորության եղջյուրներից մեկը բարձրանում է վերջինը:

Ապա ես բարձրացրի իմ աչքերը և տեսա, և ահա գետի առաջ կանգնած էր մի խոյ, որ ուներ երկու եղջյուր. և երկու եղջյուրներն էլ բարձր էին, բայց մեկը մյուսից ավելի բարձր էր, և առավել բարձրը վերջինն էր աճել: Դանիել 8:3:

Մարա-Պարսկաստանի երկու եղջյուրները ներկայացնում են երկրի գազանի երկու եղջյուրները, և, հետևաբար, երկրի գազանի եղջյուրներից մեկը պետք է ավելի բարձր լինի և վերջինը բարձրանա: Վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին, սկսվեց երկրի գազանի իշխանությունը, և բողոքականության եղջյուրը Եղիա մարգարեի կողմից, որը ներկայացված էր Վիլյամ Միլլերով, տարվեց Կարմեղոս լեռը: Պիտի լիներ մի մրցություն, որ պիտի դրսևորեր տարբերություն ճշմարիտ մարգարեի և սուտ մարգարեի միջև, ինչը պիտի կատարվեր Կարմեղոս լեռան փորձության ժամանակ, որ տեղի ունեցավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը:

Միլլերիական աղվենտիզմը նախախնամությամբ ճանաչվեց որպես ճշմարիտ մարգարե՝ հենց այն նույն ժամանակ, երբ Միացյալ Նահանգների բողոքական հարանվանությունները վերադարձան պապական Հռոմին և դարձան նրա դուստրերը: 1863 թվականին Միլլերիական աղվենտիզմի ճշմարիտ բողոքական եղջյուրը՝ վերադարձավ նույն հաղորդակցությանը, ինչ ուրացյալ բողոքականությունը՝ վերադառնալով Աստվածաշնչի ուսումնասիրության նույն ապականված եղանակին, ինչ ուրացյալ բողոքականությունը, երբ նրանք սկսեցին Եղիայի լուրի մերժման իրենց առաջադիմական գործը: Նույն ժամանակաշրջանում սկսվեց ԱՄՆ-ի քաղաքացիական պատերազմը: (Նկատի ունեցեք, որ երբ Սուրբ Հոգին մերժվում է, ապա մյուս հոգին է տիրում, և արդյունքը միշտ պատերազմն է:) Այն ժամանակ ազգն բառացիորեն, քաղաքականապես և մարգարեաբար բաժանվեց: Հանրապետականության եղջյուրը, այդ պահից սկսած, պիտի գտնվեր աճող պայքարի մեջ երկու գլխավոր քաղաքական կուսակցությունների միջև:

1863 թվականից՝ բաժանման մի խորհրդանիշից, քանզի այդ տարին հենց Հյուսիսի և Հարավի միջև քաղաքացիական պատերազմի բուն կենտրոնն էր, առաջացան Հանրապետական եղջյուրի երկու քաղաքական խմբավորումներ և բողոքական եղջյուրի երկու խմբավորումներ, որոնք կազմված էին Դեմոկրատական և

Հանրապետական կուսակցություններից, և կիրակի պահող ու Շաբաթը պահող ուխտադրուժ բողոքականներից: Այս կամ այն եղջյուրի երկակի բաժանումը Քրիստոսի օրերում նախատիպավորվեց սաղուկեցիներով և փարիսեցիներով: Մի դասը բացահայտորեն մերժեց հիմնարար սկզբունքները, իսկ մյուսը դավանում էր, թե պաշտպանում է հիմնարար սկզբունքները, բայց ի վերջո դրանք փոխարինեց մարդկային ավանդություններով և սովորույթներով:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին մարգարեաբար սկիզբ առավ գազանի պատկերի փորձության շրջանը, և այն իր գազաթնակետին է հասնում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, կամ Բաղդասարի հարբած խնջույքի պահին: Կիրակնօրյա օրենքը այն նշանն է, որը վկայում է, որ եկեղեցու և պետության միավորումը լիովին ձևավորված է: Այդ պահին ուրացող հանրապետականության և ուրացող բողոքականության երկու եղջյուրները դառնում են մեկ ուրացող եղջյուր, և հենց այն ժամանակ Դանիելը դրվում է որպես երրորդ եղջյուր, կամ երրորդ իշխանավոր, կամ ճշմարիտ բողոքական եղջյուր, որը վերջինն է բարձրանում և ավելի բարձր է, որովհետև հենց այն ժամանակ է, որ նա բարձրացվում է որպես դրոշ:

Հովսեփն ու Դանիելը նույն մարգարեական գիծն են, որովհետև տող առ տող բոլոր մարգարեները նույնացնում են վերջին օրերը: Նրանք երկուսն էլ ճանաչեցին «յոթ ժամանակները», երբ տեսան դա: Իսլամի «արևելյան քամին» գալիս է պատի տակով, մինչ նրանք Բելշասարին և Փարավոնին տալիս են իրենց մեկնությունը, թե որն է լինելու «Future for America»-ն: Նրանք հագել են Քրիստոսի արդարության «կարմիր պատմուճանը», որը այն «սպիտակ պատմուճանն» է, որ այդպիսին է դարձել Քրիստոսի արյամբ: Նրանք բարձրացվում են որպես դրոշ և ներկայացվում որպես պսակ կամ որպես ոսկե շղթա, երբ դառնում են երրորդ իշխանը, որը բարձրանում է ավելի վեր և բարձրանում է վերջինը:

Դանիելի վեցերորդ գլխի քննությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Այդ խելահեղ անմտության վերջին գիշերվա ընթացքում Բելշասարն ու նրա իշխանները լցրել էին իրենց մեղքի և քաղդեական թագավորության մեղքի չափը: Այլևս Աստծո զսպող ձեռքը չէր կարող կասեցնել մոտալուտ աղետը: Բազում նախախնամական միջոցներով Աստված ձգտել էր նրանց սովորեցնել ակնածանք ունենալ Իր օրենքի հանդեպ: «Մենք կբժշկեինք Բաբելոնը,— հայտարարեց Նա նրանց վերաբերյալ, որոնց դատաստանն այժմ հասնում էր մինչև երկինք,— բայց նա չի բժշկվել»: Երեմիա 51:9: Մարդկային սրտի տարօրինակ ապականվածության պատճառով Աստված ի վերջո հարկադրված էր արտասանել անբեկանելի դատավճիռը: Բելշասարը պետք է ընկներ, և նրա թագավորությունը պետք է անցներ ուրիշների ձեռքը»: Մարգարեներ և թագավորներ, 530: